

end forundre Enhver, der vil overveie Sagen en Smule, at medens Samfundet med Strenghed forfølger Tiggert, lader det vel ikke hint andet Erhverv i Ko, men ordner det og sætter det i System gjennem sine Mændighededer. Det er det, der gøres af Staten. Der sættes altsaa Straf for Tiggert, men der sættes ikke Straf for at ernære sig ved Utugt. Dette er en af Grundene til at Smitten er kommen saaledes ud over Landet, som den er, og anretter forfærdelig Udelæggelse ikke alene paa Folkets Helsen, men ogsaa paa dets aandelige Liv. Da vi forrige Aar saae, hvilken Ulykke Fesjefærnslossepladserne omkring ved Kjøbenhavn gjorde, med hvilken Bøer ryddede man da ikke disse? Skulde man nu ikke med den samme Bøer rydde Utugtlossepladserne, den offentlige Prostitution, som udbreder mere Skader og gjør Folk meget mere Fortræd end Fesjefærnslossepladserne gjorde? Det mener jeg. Jeg mener, at Utugtlossepladserne ere en meget større Forbandede for vort Folk og Vand end Fesjefærnslossepladserne. — Jeg haaber dernæst, at det høie Thing vil finde det ganske riigt, at naar man vil straffe Kvindfolk, saa skal man ogsaa straffe Manden, som benytter Kvindfolket mod Vederlæg til Utugt med Bøder eller Fængsel, man skal i den Henseende lade dem gaa samme Vej og ingen Forskiel gøre paa Manden og Kvinden. Det er en Feil i vor Lovgivning og ogsaa i andre Landes Lovgivinger, at man i den Henseende gjør Forskiel mellem Manden og Kvinden. Og hvorfor gjør man det? Fordi Manden har givet Lovene. Skulde Kvinden have givet Lovene, havde Manden faaet noget Andet at vide og jeg synes det er paa høie Tid, at vi hde Kvinden Retfærdighed her. Naar man vil straffe Kvinden, hvoreledes kan man saa sige, at det er urigtigt at forbyde Manden at deltage i den Gerning, for hvilken hun skal straffes? Det hele Forsvar for Mandens Straffrihed synes mig at være en Skam for Manden, en Indrømmelse til det Dyriske i hans Natur, en Fornægtelse af hans Væsens moralske Krav, samtidig med, at det er en Fornægtelse af Kvindens Ret til ikke at behandles efter en anden Lov end Manden. Jeg finder saaledes, at der ikke kan gøres nogen Indvending imod, at man paa dette Omraade stiller Manden lige med Kvinden: Skal hun straffes, skal han ogsaa, og jeg vil endogaa sige, at skulde der være Forskiel paa Straffen, skulde han have forholdsvis større Straf, efter som han — i det Mindste i mange Tilfælde — er mere skyldig end hun. — § 3 er egentlig en Udvidelse af den borgerlige Straffelovs § 185. I § 3 hedder det nemlig: „Al-

offentlig Tilskyndelse eller Opfordring til Utugt, hvad enten den udgaar fra Mand eller fra Kvinde, og hvad enten den udfættes ved Omstreifen paa Gader, ved at sætte Kjendtegn i Døre eller Binduer eller paa anden Maade, straffes for saa vidt Handlingen ikke efter sin Bestaafenhed medfører højere Straf, med Bøder eller Fængsel. Man kan sige, at denne Paragraf har ikke taget al Ting med; den har saaledes ikke medtaget Kvindens Trækteri i Gaderne og Mandens Trækteri i Gaderne, men hertil vil jeg svare, at med Hensyn til, hvad man kalder Trækteri paa Gader, er der jo Intet til Hinder for, at Mængderne i saa Henseende, hvis man finder det riigt, kunne afhjælpes ved passende Forskrifter, som bør rettes saa vel mod Mandens som mod Kvindens Trækteri paa Gaderne, saaledes at Mandes Tilbud om at følge en ham albeles ubekjendt Kvinde hjem osv. behandles som det i Virkeligheden er, nemlig som en uterlig Tilnærmelse og straffes som saadan, jfr. Straffelovens § 185. Jeg skal i saa Henseende bede laet Mærke til, og det vel laet Mærke til, at i en Rapport, som Politiminister Stöckmar under 21de Januar d. A. afgav til Regjeringen i Kanton Bern angaaende Ophævelsen af den offentlige Prostitution i Kantonet, saa fremhævede Ministeren blandt Andet den gode Virkning, som en under 8de Juli 1885 udsædte Politilov for Byen Bern havde haft saavel med Hensyn til Belæstændigheden paa Gaderne, som til Antallet af Tilfælde af Utugtshandlinger. Denne Lov gaar nu ogsaa løs paa Trækteriet; det er navnlig det, den gaar løs paa, idet den foreskriver, at Kvinder, som paa Gader, Stræder eller Spadsergange søge at opmuntre Mænd til Uædelighed ved Ord, Tegne eller endog blot ved en Optraeden, der tiltraaer dem Opmærksomhed, skulle meldes til Politimesteren, som strax har at give dem en Advarsel. Derom de paa ny arbes i at gjøre sig skyldige i en lignende Udfærd, skulle de anholdes og straffes med Fængsel. Jeg vilde gerne tillade mig med den høitæredede Formands Tilladelse at oplæse et Par Ord af, hvad denne Minister videre siger om den offentlige Prostitution, om at det er paa Tide at faae den ophævet. Ministeren siger i Slutningen af Rapporten: „Det er ikke Mening, at Politiet skal staa med forslaaete Arme og se paa, at Uædelighedens Bandede staa, uden at gjøre Noget for at standse dem. Vi — Ministeren — indrømme ikke, at man er berettiget til at undlade at bekæmpe Prostitutionen under Paaskud af, at det er umuligt at udrydde den; thi dette